

תקוּן עֲשָׂרִים וְתִשְׁעָה

פקידה וזכירה

וּלְכֹל הַיָּד הַחֲזָקָה דְּבִזְמַנָּא דְּמִטָּאָת שְׂכִינְתָּא לְתַתָּא גּוּ קְלִיפִין, אֲתָמֵר בֵּה: לְקַצְבֵי הָרִים יִרְדְּתִי הָאֲרָץ בְּרַחֲמֵיהָ בְּעַדֵי לְעוֹלָם (יונה ב, ז), דָּא לִילִית חֵיבְתָא דַּחְשִׁיבַת לְאַתְתַּקְפָּא עַל שְׂכִינְתָּא דְלֹא תִיֶסַק מִתְּמָן. אָבֵל וַתַּעַל מִשַּׁחַת חַיִּי. אִימְתִי. אֵלָּא ה' אֱלֹהֵי, בְּזִמְנָא דְאַתְחַבְרוּ בְּחַד יְהו"ה אֱלֹהִים שְׁמָא שְׁלָיִם. דְּבַהּ הוּא זְמַנָּא אֲתָמֵר בֵּה: מְקִימֵי מַעְפָּר דָּל (תהלים קיג, ז) וְדָא יִד"ךְ מְסֻטְרָא דְאִמָּא וְכוּ' וְדָא פְּקִידָה, וּלְכֹל הַיָּד הַחֲזָקָה. וְדָא יִד"ךְ מִשְׁד"י. בֵּה הַתְּנַעֲרֵי מַעְפָּר (ישעיה נב, ב). לְכַתֵּר תְּמָן לְתַתָּא קִימְתָּ, עַד דְּאַשְׁתְּלִימַת בְּשְׁלִימוּ בְּדָקָא הִיא [עַדִּיין] נְמִצָּאָת שָׁם לְמַטָּה [בְּמָקוֹם

וּלְכֹל תֵּיֵד הַחֲזָקָה - שְׂבֻזְמֵן שְׂמִינְעָה הַשְּׂכִינָה לְמַטָּה לְתוֹךְ הַקְּלִפּוֹת, נְאָמֵר לְגַבִּיָּה: לְקַצְבֵי הָרִים יִרְדְּתִי הָאֲרָץ בְּרַחֲמֵיהָ בְּעַדֵי לְעוֹלָם (יונה ב, ז), דָּא לִילִית חֵיבְתָא דַּחְשִׁיבַת לְאַתְתַּקְפָּא עַל שְׂכִינְתָּא דְלֹא תִיֶסַק מִתְּמָן. אָבֵל וַתַּעַל מִשַּׁחַת חַיִּי. אִימְתִי. אֵלָּא ה' אֱלֹהֵי, בְּזִמְנָא דְאַתְחַבְרוּ בְּחַד יְהו"ה אֱלֹהִים שְׁמָא שְׁלָיִם. דְּבַהּ הוּא זְמַנָּא אֲתָמֵר בֵּה: מְקִימֵי מַעְפָּר דָּל (תהלים קיג, ז) וְדָא יִד"ךְ מְסֻטְרָא דְאִמָּא וְכוּ' וְדָא פְּקִידָה, וּלְכֹל הַיָּד הַחֲזָקָה. וְדָא יִד"ךְ מִשְׁד"י. בֵּה הַתְּנַעֲרֵי מַעְפָּר (ישעיה נב, ב). לְכַתֵּר תְּמָן לְתַתָּא קִימְתָּ, עַד דְּאַשְׁתְּלִימַת בְּשְׁלִימוּ בְּדָקָא

1. עי' גנזי רמח"ל עמ' צב: "הלא ודאי אין הארתה בזמן היותה למעלה כהארתה בהיותה בתוך הקליפות, כי היא צריכה להיות בבחינה זו שתוכל להציל את הראוי להנצל המתחזק בתוכה, אך בסוד הסתר. ושאעפ"כ לא תפעול בדרך שתברוח הקליפות. אלא שתתן להם מקום".
2. עי' זהר פנחס ח"ג, רכג, ע"א.
3. עי' מאמר הגאולה בהתחלה בד"ה: "ודע, דפקידה היא תחילת הארה, וזכירה היא שלימות הארה"; בזמן הפקידה עדיין עם ישראל לא יצא לגמרי מהגלות, עיי"ש עמ' נו: "[בזמן הפקידה] וקמה השכינה מן העפר הזה, והיא מתחזקת בעצמה, אע"פ שהיא בין הקליפות. כי עדיין לא יצאה, אבל אינה כבראשונה משפלת עצמה ומתבוססת כביכול בצערה, כי עתה לקחה אור הממלכה ולא חסר ממנה רק הגליו, להראות את כל העמים ואת כל השרים את ממשלתה שתראה בעת הזכירה ב"ב"; רזין גניזין עמ' רלו, רלז.
4. שהפקידה היא ביסוד, והיא ההתעוררות הראשונה בגאולה; ראה מ' הגאולה עמ' נד: "וכן כתוב: התנערי מעפר קומי שבי ירושלים - זוהי הפקידה, שם עמ' נה: "ותדע שהפקידה על ידי היסוד... וגילוי הזכירה ע"י התפארת".

יאות. פִּדְיֵן מֵאֲשַׁפֶּת יָרִים אֲבִיּוֹן (תהלים קיג, ז) דָּא זְכִירָה. וְלִכְלֵל הַמּוֹרָא הַגָּדוּל, בְּזִמְנָא דְכְּתִיב בֵּיהּ וַיִּירָאוּ גוֹיִם אֶת שְׁם ה' (שם קב, טז).

הַקִּלְפוֹת], עַד שְׁמַיְעָה לְשְׁלִימוֹת פְּרָאוּי. וְאוֹ: מֵאֲשַׁפֶּת יָרִים אֲבִיּוֹן (תהלים שם, שש) - זו זְכִירָה. [שְׁכַנְגְּדָה] וְלִכְלֵל הַמּוֹרָא הַגָּדוּל, בְּזִמְנָא שְׁכַתּוּב בּוֹ: וַיִּירָאוּ גוֹיִם אֶת שְׁם יְהוָה (שם קב, טז).

קָם אֲבֵרְהֶם סְבָא חֲסִידָא פִּתַח וְאָמַר, ר' ר' וְדָאֵי שְׂכִינְתָא בְּגְלוּתָא אֲתָמַר בַּהּ: חֲבִי כְמַעַט רְגַע עַד יַעֲבֹר זַעַם (ישעיה כו, כ). מֵאֵי רְזָא. אֶלָּא דְשְׂכִינְתָא מְסַתְתָּרָא בְּגְלוּתָא, וְדָא י' סְתִימָא דְלָא אֲתַגְּלִיאַת. וְאֲתָמַר בַּהּ: אֵל תְּרַאוּנִי שְׂאֲנִי שְׁחַרְחֵרְתָּ (שיר א, ו). אֵי תִימָא מֵאֵי כְמַעַט רְגַע. אֶלָּא רְזָא עֲלָאָה אִיהוּ גּוֹ סְתִימוֹ דִּמְתַּנְיָתָא. תַּנְיֵן דְכִלְהוּ יוֹמִין כְּלֵהוּ שְׁנִין כְּלֵהוּ דְרִין כְּלָא אֲתֵרְשִׁים בְּרְזָא עֲלָאָה קְמִי מְלָכָא. וְאֶפְלוּ כְּלֵהוּ שְׁעַתִּי כְּלֵהוּ רְגַעִי, כְּלָא רְזָא עֲלָאָה אִיהוּ לְמֵאֲרִי חֲכָמָתָא. וּבְכַמְהָ אֲרַחֲיִין אֲתַפְּרְשָׁתָּ שְׁעַתָּא, דְשְׁעַתָּא אִיְהִי שְׂכִינְתָא (זוהר ח"א קטז:). וְכַמְהָ דְרַגִּין מְתַפְּרָשָׁאן בַּהּ. אֲבָל תַּתְר"ף דָּא סְדוּרָא דְדְרַגִּין דְקִימִין לְדְבָרָא זְמַנָּא בְּסְדוּרָא שְׁלִים בְּרְזָא דְעַבּוּרָא. וְאֵלִין חוּלְקִין מְתַפְּרָשָׁאן

קָם אֲבֵרְהֶם תְּנִין תְּחִסֵּיד, פִּתַח וְאָמַר: רַבִּי רַבִּי, בְּוִדְאֵי בְּוִדְאֵי בְּשְׂכִינְהָ בְּגְלוּתָא: חֲבִי כְמַעַט רְגַע עַד יַעֲבֹר זַעַם (ישעיה כו, כ). וּמַהוּ הַסּוּד? אֶלָּא שְׁהֲשִׁכְיָה מְסַתְתָּרָת בְּגְלוּתָא, וְזוּ י' הַסְתוּמָה שְׂאֲנִיָּה מְתַנְיָתָא. וְנֵאמַר לְגַבִּיָּה [בְּשְׂכִינְהָ]: אֵל תְּרַאוּנִי שְׂאֲנִי שְׁחַרְחֵרְתָּ (שיר א, ו). אִם תֵּאמַר, מַהוּ: כְּמַעַט רְגַע? אֶלָּא זֶה סוּד עֲלִיּוֹן שֶׁהוּא סְתוּם בְּמַשְׁנֵה. שְׁנִינָה, שְׁכָל הַיָּמִים, כָּל הַשָּׁנִים וְכָל הַדּוֹרוֹת, הַכָּל נִרְשָׁם בְּסוּד עֲלִיּוֹן לְפָנֵי הַמְּלָךְ. וְאֶפְלוּ כָּל הַשְּׁעוֹת וְכָל הַרְגָעִים, הַכָּל הוּא סוּד עֲלִיּוֹן לְבַעֲלֵי הַחֲכָמָה. הַשְּׁעָה מְתַחֲלַקֶת בְּהַרְבֵּה דְרַכִּים, שְׁהַשְּׁעָה הִיא הַשְּׂכִינְהָ (זוהר ח"א קטז, ב), וְכַמְהָ מְדְרַגּוֹת מְתַחֲלָקוֹת בַּהּ. אוֹלָם תַּתְר"ף [דְּהִינוּ אֶלְף וְשְׁמוֹנִים חֲלָקֵי הַשְּׁעָה] זֶה הַסּוּד שֶׁל הַמְדְרַגּוֹת [חֲלָקִים] שְׁעוּמָדִים לְהַנְהִיג הַזְּמָן בְּסוּד שְׁלֵם בְּסוּד הָעַבּוּר. וְאֵלוּ הַחֲלָקִים מְתַחֲלָקִים לְרַגְעִים. וְכָל רְגַע מְתַחֲלַק לְרַע"ג דְּרַגּוֹת,

5. עי' זוהר אמור ח"ג, צב, ע"א.

6. עי' ת"ז תי כ"א, ג, ע"ב.

7. עי' ת"ז תי' טט, ק, ע"א; שם קא ע"ב; שם תי' ע, קכד, ע"א.

8. אלף ושמונים זה כפל של כ"ד (24) ומ"ה (45), דהיינו כ"ד הם כנגד כ"ד צירופי אדנות (מלכות - ירח) ומ"ה כנגד שם מ"ה (מילוי דאלפין יוד הא ואו הא - ז"א - שמש). וזהו סוד העיבור, חיבור (התאמה) של השמש והירח. ויע' לקמן, תי' לג, בדברי מט"ט, עמ' רל, ד"ה לבתר אתפרשו.

שְׁמַתְחַבְרוֹת אֵלוּ בְּאֵלוּ לְהִיּוֹת הַכֹּל
חֲבוּר אֶחָד שְׂאִינוּ מִתְחַלֵּק. וְהִינּוּ מֵה
שְׂאִמְרוּ חו"ל: בְּמָה [הוּא זְמַן שֶׁל] רְגַע?
בְּמִימְרֵיהָ [דְּהִינּוּ הַזְּמַן שֶׁצָּרִיךְ לִזְמַר
אוֹתוֹ] (בְּרֻכּוֹת ז,א), רְגַע – רַע"ג
[חֲלָקִים] בְּוֵדָאֵי.

בֹּא וּרְאֵה, שְׁמַיִם שֶׁהִתְחִילוּ יִשְׂרָאֵל
לְחַטּוֹא לְפָנָיו רְבוּנָם, הִתְחִילוּ הַיָּמִים
וְהַשָּׁעוֹת לְהַחֲשִׁיד. וְעַם כָּל זֹאת לֹא
נִחַשְׁד [הָאוֹר] וְלֹא נִעְלַם בְּכַח הַרְגֵז עַד
שֶׁיִּעְלַם לְגַמְרֵי, אֲלֵא לְרַגַע אֶחָד. וְסוּד
זֶה [שֶׁל הַכַּעַס], עוֹמֵד בְּהוֹד שֶׁל
הַשְּׂכִינָה.⁹ וְהוּא רְגַע אֶחָד מִשְׁעָה,
[שְׁהַשָּׁעָה] הִיא הַשְּׂכִינָה, וְלֹא יוֹתֵר
[מִרְגַע], דְּאִלְמָלָא הָיָה יוֹתֵר לֹא הָיָה
יְכוּלִים יִשְׂרָאֵל לַעֲמֹד. וְסוּד הַדְּבָר: אֲנִי
יְהוָה לֹא שְׁנִיתִי (מִלְאכֵי ג,ו), [שְׁנִיתִי,
מִלְשׁוֹן שְׁנוֹן, שְׁתֵּי פְעָמִים]¹⁰, עַל דֶּרֶךְ
[שְׁפָתוֹב]: שְׁנוֹ וַיִּשְׁנוּ (מְלָכִים א יח,לד),
שְׁהָרֵי רְגַע אֶחָד וְלֹא יוֹתֵר הָיָה הַרְגֵז,
וּמִיָּד נִרְגַע הַרְגֵז. לְפִיכָד: וְאַתֶּם בְּנֵי
יַעֲקֹב לֹא כְלִיתֶם (מִלְאכֵי שָׁם) וְעַל זֶה
הַרְגַע נֹאמַר: כִּי רְגַע בְּאִפּוֹ חַיִּים בְּרִצּוֹנוֹ
(תְּהִלִּים ל,ו). וּמִזֶּה [הַרְגַע] מִתְחַזְּקִים כָּל
הַזְּמַן, כָּל הַטְּמָאוֹת לְשִׁלוֹם בְּעוֹלָם. וְסוּד
הַדְּבָר: וְעַד אֲרֻגִיעָה לְשׁוֹן שְׁקָר¹¹ (מִשְׁלֵי
יב,יט).

לְרַגְעִין. וְכֹל רְגַעֵא אֶתְפָּרֵשׁ לְרַע"ג דְּרַגִּין
דְּמִתְחַבְרָן אֵלִין בְּאֵלִין לְמַהוּי כְּלָא
חֲבוּרָא חֲדָא דְלֹא מִתְפָּרֵשְׁאן. וְהִינּוּ
דְּאוּקְמוּהָ בְּמָה רְגַע בְּמִימְרֵיהָ (בְּרֻכּוֹת ז).
רְגַע רַע"ג וְוֵדָאֵי.

תָּא חֲזִי, דְּמִיּוֹמָא דְשָׂאֲרוּ יִשְׂרָאֵל לְמִיחַב
קָמִי מְאָרְיָהוּ, שְׂאֲרוּ יוֹמִין וְשַׁעֲתִין
לְאַתְחַשְׁבָּא. וְעַם כָּל דָּא לֹא אֶתְחַשְׁד
וְלֹא אֶסְתִּים בְּתַקְפָּא דְרַגְזָא סְתִימוּ גְמִיר,
אֲלֵא רְגַעֵא חֲדָא. וְרַזָּא דָּא בְּהוֹד
דְשְׂכִינְתָּא קָאִים, וְאִיהוּ רְגַעֵא חֲדָא
מִשְׁעָתָא דְאִיהִי שְׂכִינְתָּא וְלֹא יִתִיר.
דְּאִלְמָלָא יִתִיר הָיָה, לֹא הָיָה יִשְׂרָאֵל
יְכַלִּין לְמִיָּקָם. וְרַזָּא דְמַלְהָ אֲנִי ה' לֹא
שְׁנִיתִי (מִלְאכֵי ג, ו) כְּגוֹן שְׁנוֹ וַיִּשְׁנוּ (מ"א
יח, לד), דְּהָא רְגַעֵא חֲדָא וְלֹא יִתִיר הָיָה
רְגַזָּא, וּמִיָּד שְׂכִיף רְגֵזָה. בְּגִין כְּדָ וְאַתֶּם
בְּנֵי יַעֲקֹב לֹא כְלִיתֶם. וְדָא רְגַע דְּאַתְמַר
בֵּיה: (תְּהִלִּים ל, ו) כִּי רְגַע בְּאִפּוֹ חַיִּים
בְּרִצּוֹנוֹ. וּמַהֲאִי אֶתְתַּקְּפוּ כָּל הָאִי זְמַנָּא
כְּלָהוּ מְסַאבִּין לְשִׁלְטָאָה בְּעַלְמָא. וְרַזָּא
דְּמַלְהָ וְעַד אֲרֻגִיעָה לְשׁוֹן שְׁקָר (מִשְׁלֵי יב,
יט).

9. שהשכינה היא זוה מצד הוד, עי' ת"ז תי' ל"ג, עז, ע"א; תי' סט, קד, ע"ב, ושם: "לכן רגע הכעס הוא בהוד השכינה; עיין תיקון לג; אדיר במרום עמ' רו: "כי באמת רק סוד רגע א' הוא מה שאוחזין הס"א בהוד".

10. שלא שנייתי הרגע להיות שני רגעים.

11. דהיינו שהשקר לא מתארך אלא לרגע אחד, על הזעם והרוגז שמתארך רק רגע אחת, עי' אדיר במרום, שם "על זה אמרו ז"ל: וכמה זעמו "רגעי" (ברכות ז, א). כי באמת רק סוד "רגעי" א' הוא מה שאוחזין הס"א בהוד, וזהו מבואר בסוד הזמן, ואין כאן מקום להאריך. ועל כן אמר הכתוב, ברגע קטן עזבתיך וכו' (ישעיה נד, ז).

בוא וראה, שאפלו רגע זה, לא שלם כלו ברגו. וסוד הדבר: בער"ב יל"ן כבי (תהלים לו) - זו הגלות. אבל ער"ב [זה הגימטריה של] רג"ע חסר אחד, וזה, באחד הוזה שיש יותר [במלה] רגע, שבו תלויה הגאולה. ולבקר רנה (שם, שם) - היות, שאפלו רגע אחד בלו, לא יעבור בחשכה. וסוד הדבר: בעתה אחישנה (ישעיה סכב), וזה האחד שנמל מאותו הרגע [פלומר, בעת הרג"ע אחיש ואקח אחד לגאולה]. ורגע, זה גרע, גרעון של הכל. ועל זה הרגע כתוב: חבי כמעט רגע (ישעיה כוב) כמעט בודאי, שלא בלו, אלא: עד יעבר וזה עב"ר מרג"ע, עד יעבר זעם.

בא וראה, שכל זמן שפטרין אחרנין מתחזקים, בודאי השכינה מעלמת עצמה, [כמו שכתוב]: חבי כמעט רגע, וזו ' סתומה. ובזמן שהמלך מתעורר אליה לפקוד אותה [דהיגו, הפקידה], או מתמלאת ' זו, כאפן זה, יו"ד. וזה ידו [אותיות יו"ד], היד החזקה בפקידה. ולגביה [כתוב]: פותח את ידך (תהלים קמה, טז), שי' היא סתומה, וכאשר נעשית כד - יד"ו, היד נפתחת, וכמה אורות וכמה ברכות יוצאים ממנה לכל

ותא חזי, דאפלו האי רגעא בלה לא אשתלים ברוגזא. ורזא דמלה בערב יל"ן כבי ודא גלותא. אבל ער"ב בציר חד מרגע, ודא חד מרגע דבה אשתכח פרקנא. ולבקר רנה בגין דאפלו רגעא חדא בלה לא יעבר פחשוכא. ורזא דמלה בעתה אחישנה (ישעיה ס, כב) דא חד דאתנטייל מההוא רגע. ורגע דא גרע, גרעונא דכלא. ובהאי רגע כתיב חבי כמעט רגע, כמעט ודאי דלא בלה אלא עד יעבר. ודא עב"ר מרגע, עד יעבר זעם.

ותא חזי, דכל זמנא דסטרין אחרנין מתתקפין ודאי שכינתא אסתימת גרמה, חבי כמעט רגע, ודא י' סתימא. בזמנא דמלכא אתער לגבה לפקדא לה, כדין אתמליאת י', דא כגונא דא יו"ד. ודא ידו היד החזקה בפקידה. ובה פותח את ידך (תהלים קמה, טז) די' סתימא איהי, וכד אתעבידת חבי ידו, יד אתפתחת וכמה נהורין וכמה ברכאן נפקין מנה לכל סטר. דבקדמיתא איהי י' סתימא

והוא סוד, חבי כמעט רגע עד יעבור זעם (ישעיה כו, כ). ועל כן, ועד ארגיעה לשון שקר, כי [נ"א מוסיף, לא] מן הלשון לבד נמשך השקר כנ"ל, אבל לוקח מן השפה התחתונה בחינת רגע א', וכל אותה הרגע מתקיים השקר של הלשון. אבל השפה העליונה היא שפת אמת שלא הגיעה לה אחיזת הס"א, והיא תכון לעד בסוף הכל, כמו שמתקיימת עתה גם כן, אלא שאין שליטתה נראית. והנה בהיותה כוללת כל הפרטים כנ"ל בתיקון אמת, נקראת כך, שפת אמת. גם כן, אלא שאין שליטתה נראית. והנה בהיותה כוללת כל הפרטים כנ"ל בתיקון אמת, נקראת כך, שפת אמת. אבל האמת הוא שצריך ששני השפתים יתקונו, כי סודם זל"ו, בסוד, זכר ונקבה בראם ויקרא שמם אדם (בראשית ה, ב).

עֲבַר. שְׁפַתְחֶלֶה הִיא י' סְתוּמָה, וּמְתַמְלֵאת מַעֲט מַעֲט, וְאַחַר כֵּן נִפְתַּחְתָּ. וְאִמְתִּי? אֵלָּא: פּוֹתַח אֶת יַדְךָ, בְּפִתְחָךְ¹² נִפְתַּחְתָּ. וְכֹאֲשֶׁר הִשְׁלַמְהָ לְגַמְרֵי [הַשְׂכִּינָה], נֹאמַר עָלֶיהָ: וְלִכְלַל הַמּוֹרָא הַגְּדוֹל. בְּאוֹתוֹ זְמַן: כִּי אֲשָׂא אֶל שָׁמַיִם יְדִי¹³ (דְּבָרִים לִב, מ), לְקַחַת אוֹתָהּ לְמַעַלָּה, [עַל דְּרָךְ שְׁפָתוֹב]: מֵאֲשַׁפֵּת יָרִים אֲבִיוֹן (תְּהִלִּים קיגו), שְׂאֵז מִתְעַפְּרַת בְּהִרְבֵּה תִקְוִנִי עֲטוּרוֹת, לְהִתְחַבֵּר בְּמִלְכָּה, [כְּמוֹ] שְׁפָתוֹב: זֶה יִכְתֹּב יְדוּ¹⁴ לִיהוֹה (יִשְׁעִיָּה מִד, ה) – שׁוֹז הַזְּכִירָה. שְׁהַפְּקִידָה הִיא בְּשִׂמְאֵל, וְהַזְּכִירָה בְּיָמִין, הַגְּדוֹל בְּיָדָיו. אֲשָׁרֵי חֻלְקָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

מִיָּד קָם רְעִיָּא מְהִימְנָא וְאָמַר לֵיה אֲבָרְהָם אֲבָרְהָם אֲבָרְהָם אֲבָרְהָם רְחִימָא דְמִלְכָּא דְכְּתִיב אֲבָרְהָם אֲהָבִי (שֵׁם מֵא, ח) דְּעַל יַדְךָ אֲתַקְּשֶׁרֶת שְׂכִינְתָּא בִּימִינָא לְאַתְבְּסָמָא בֵּה. וְאֲתַמַּר בְּךָ (דְּבָרִים י, טו) רַק בְּאַבְתְּיָךְ חֶשֶׁק ה' אֶלְיִן תִּלְתְּ אֲבָהֶן (ת"ז תי' ה' כ:). וְרָזָא דְמִלְכָּה אֱלֹהֵי אֲבָרְהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב. לְאַהֲבָה אוֹתָם, דָּא רָזָא דְכְּתִיב בְּךָ וְהָיָה בְּרַכָּה (בְּרֵאשִׁית יב, כ) דְּבְךָ חוֹתְמִין מְגוֹן

וְאֲתַמְלִיאַת זְעִיר זְעִיר, לְבַתֵּר אֲתַפְתַּחְתָּ. אִימְתִּי. אֵלָּא פּוֹתַח אֶת יַדְךָ, בְּפִתְחָךְ אֲתַפְתַּחְתָּ. וְכַד אֲשַׁתְּלִימַת לְגַמְרֵי אֲתַמַּר בֵּה: וְלִכְלַל הַמּוֹרָא הַגְּדוֹל. בֵּה הוּא זְמַנָּא כִּי אֲשָׂא אֶל שָׁמַיִם יְדִי (דְּבָרִים לִב, מ) לְנִטְלָא לֵיה לְעֵלָּא, מֵאֲשַׁפֵּת יָרִים אֲבִיוֹן. דְּכַדִּין אֲתַעֲשֶׂרֶת בְּכַמְהָ תִקְוִנִי עֲטָרִין לְאַתְחַבְּרָא בֵּה בְּמִלְכָּא, דְּכְּתִיב זֶה יִכְתֹּב יְדוּ לֵיה' (יִשְׁעִיָּה מִד, ה) דְּדָא זְכִירָה. דְּפַקִּידָה אִיהִי בְּשִׂמְאֵלָא, זְכִירָה בִּימִינָא הַגְּדוֹל וְדָאִי. זַכָּאָה חוֹלְקֵיהוֹן דִּישְׂרָאֵל.

מִיָּד קָם רְעִיָּא מְהִימְנָא וְאָמַר לֵיה אֲבָרְהָם אֲבָרְהָם אֲבָרְהָם אֲבָרְהָם רְחִימָא דְמִלְכָּא דְכְּתִיב אֲבָרְהָם אֲהָבִי (שֵׁם מֵא, ח) דְּעַל יַדְךָ אֲתַקְּשֶׁרֶת שְׂכִינְתָּא בִּימִינָא לְאַתְבְּסָמָא בֵּה. וְאֲתַמַּר בְּךָ (דְּבָרִים י, טו) רַק בְּאַבְתְּיָךְ חֶשֶׁק ה' אֶלְיִן תִּלְתְּ אֲבָהֶן (ת"ז תי' ה' כ:). וְרָזָא דְמִלְכָּה אֱלֹהֵי אֲבָרְהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב. לְאַהֲבָה אוֹתָם, דָּא רָזָא דְכְּתִיב בְּךָ וְהָיָה בְּרַכָּה (בְּרֵאשִׁית יב, כ) דְּבְךָ חוֹתְמִין מְגוֹן

12. פתח הוא רמז לחכמה שהיא כנגד אות י.
 13. ידי - רמז לשכינה (יד) שעולה עד השמים (ז"א).
 14. ידו - רמז לשכינה שהיא עתה בימין.
 15. עי' ת"ז, תי' סט קד, ע"א; שם תיקון ה, כ, ע"ב.
 16. ששם ה' נקרא עליהם.

(פסחים קיזב). שהכל מתקשר בימין שלף, לפיכך [פתוב]: לאהבה אותם בודאי. וזה מג"ן אבות, שהוא [פמנין] א"ל א"ל א"ל¹⁷ מצד שלף, שכולל כל השלשה [אבות] בימין. וזכות שלף הוא המגן כדי להציל את ישראל בגלות מכל [הצרות].

בזכותך תמצא לישראל מנוחה שלמה, שלא נמצא כמותה בעולם. וזו המנוחה שנאמר בה: והיתה מנוחתו כבו"ד¹⁸ (ישעיה יא) - זה ל"ב [פמנין כבו"ד], כ"ב אותיות ועשר מאמרות [ספירות], שהם כלל של כל בריות העולם. והם ל"ב נתיבות החכמה¹⁹, שבהם תקנת את כל העולם והנבראים שלו, בספר יצירה שלף, שעשית בראשונה, בזמן שכל הבריות התקלקלו, ואתה תקנת אותם.²⁰

ועלך נאמר: ויטע אשל וגו' ויקרא שם וגו' (בראשית כא, לג). וזו ימין שעליה [פתוב]: המחדש בטובו וכו' [בכל יום תמיד מעשה בראשית] (מתוך ברכות קריאת שמע). וכך תחדש להם לעתיד

אברהם (פסחים קיז): דכלא אתקשר בימינא דילך, בגין פך לאהבה אותם ודאי. ודא מג"ן אבות דאיהו א"ל א"ל א"ל מסטרא דילך, דכליל פלהו תלת בימינא. וזכותא דילך איהו מגן לשזבא להו לישראל בגלותא מפלא.

על ידך ישתכח להו לישראל ניהא שלים דלא ישתכח פותה מעלמא. דא ניהא דאתמר בה: והיתה מנוחתו כבוד (ישעיה יא, י) דא ל"ב. כ"ב אתון ועשר אמירן דאנון כללא דכל ברין דעלמא. ואנון ל"ב נתיבות חכמה דבהו אתקינת לכל עלמא ולברין דילה בספר יצירה דילך, דעבדת בקדמיתא בזמנא דכל ברין אתקלקלו ואנת אתקינת לון.

ואתמר פך (בראשית כא, לג) ויטע אשל וכו' ויקרא שם וכו'. ודא ימינא דבה המחדש בטובו וכו'. והכי תחדש לון לזמנא דאתי, דכתיב תתחדש פנשר

17. ג' פעמים א"ל הוא 93 כמנין מג"ן, שם זה הוא בחסד - ימין.
 18. וז"ל במאמר הגאולה עמ' פו: "ואז לא יהיה צורך לזאת החרב כלל, כי הכל בשלוח נחת יהיה, ועל זה הענין אמר הכתוב "והיתה מנוחתו כבוד". ונמצא לך שתיקון כל הבריאה תלוי בהכרת הקליפות. כי הלא אלה הן המחשיכות אור השלום הזה שבו תלויה כל שלות העולם. וכאשר יעברו אלה מן העולם ישאר העולם בשלום לבדו ובמנוחה. וזה הטוב המובחר שבכל הנחמות שאנו מצפים, להיות תיקון העולם ברוב שלימותו מאין מחריד." עיין קה"צ עמ' קב; תקטו, ת' יט, קג, קט.
 19. עי' ספר יצירה פ"א משנה א, וב
 20. עי' בראשית רבה פרשה לט אות יד; לפי המסורת ספר היצירה נכתב ע"י אברהם אבינו, וכאן בתיקון הזה יש לנו ראייה מן המקור, דהיינו ממש רבינו, רעיא מהימנא שמכריז זאת.

לְבוֹא, כְּמוֹ שֶׁפָּתוּב: תִּתְחַדֵּשׁ כְּנֶשֶׁר
נְעוּרֵיכִי (תהלים קג, ה), שְׁפַל הַכְּרִיּוֹת
יִתְחַדְּשׁוּ בְּאוֹר שְׁלֹם, וּמְנוּחָה תִּהְיֶה
בְּכֹל. לְפִיכֵךְ [עַל מַלְךְ הַמְּשִׁיחַ כְּתוּב]:
מְנוּחָתוֹ כְּבוֹד²¹ (ישעיה שם, שם) בְּיָדָי.

נְעוּרֵיכִי (תהלים קג, ה) דְּכִלְהוּ בְּרִינָן
יִתְחַדְּשׁוּן בְּנִהְיֵרו שְׁלִים וְנִיחָא יִשְׁתַּכַּח
בְּכֹלָא. בְּגִין כְּךָ מְנוּחָתוֹ כְּבוֹד וְדָאי.

וְאִזּוּ: נִכּוֹן יִהְיֶה הַר בֵּית יְהוָה בְּרֹאשׁ
הַהָרִים (ישעיה כב, ב) – זֶה הַיּוֹם, כְּנֶגֶד
הַגְּלוּת, שֶׁכְּתוּב לְגִבְיָהּ: לְקַצְבֵי הָרִים
יִרְדְּתִי (יונה ב, ז). שְׁהָרֵי כְּנֶגֶד כָּל
הַקְּלָקוּלִים שֶׁל הַגְּלוּת יִהְיוּ תְּקוּנֵי עֲטוּרוֹת
בְּנִגְאָלָה, [כְּמוֹ] שֶׁכְּתוּב: שְׁמַחְנוּ כִּימוֹת
עֵינֵינוּ שְׁנוֹת רְאִינוּ רְעָה (תהלים צ, טו).²²
אֲשֶׁרֵי חִלְקֵם שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

כְּדִין נִכּוֹן יִהְיֶה הַר בֵּית ה' בְּרֹאשׁ
הַהָרִים (ישעיה כב, ב) דָּא יְמִינָא, לְקַבֵּל
גְּלוּתָא דְּכְתִיב בֵּיהּ לְקַצְבֵי הָרִים יִרְדְּתִי
(יונה ב, ז). דְּהָא לְקַבֵּל כְּלָהוּ קְלָקוּלִין
דְּגְלוּתָא יִשְׁתַּכַּחוּן תְּקוּנֵי עֲטוּרִין
בְּפִרְקָנָא, דְּכְתִיב (תהלים צ, טו) שְׁמַחְנוּ
כִּימוֹת עֵינֵינוּ שְׁנוֹת רְאִינוּ רְעָה. זְכָאָה
חוּלְקִיהוּן דִּישְׂרָאֵל.

כִּם אֶלְיָהוּ הַנְּבִיא הַנְּאֻמָּן פָּתַח
וְאָמַר, וְדָאי יִרְאֶה אֶל עֲבָדֶיךָ פְּעֻלְךָ
(שם שם, טו), [עֲבָדֶיךָ] – אֵלוּ שְׁלֹשָׁה
אָבוֹת הַקְּדוֹשִׁים²³ שְׁיַעֲמֵדוּ בְּרֹאשׁ
יִשְׂרָאֵל, לְהוֹמִין לָהֶם טוֹבָה וּבְרָכָה.
וְעוֹד: יִרְאֶה אֶל עֲבָדֶיךָ פְּעֻלְךָ – זֶה סוֹד
הַכְּתוּב: כִּי עֵין בְּעֵין יִרְאוּ וְגו' (ישעיה
נב, ח). שְׁהָרֵי אִזּוֹ הָאָבוֹת שְׁלֹמֶטָה מוֹכְנִים
[לְהֵיזוֹת] מְרַבְּבָה לְשֹׁלֶשָׁה אָבוֹת

כִּם אֶלְיָהוּ נְבִיאָה מְהִימְנָא פָּתַח
וְאָמַר, וְדָאי יִרְאֶה אֶל עֲבָדֶיךָ פְּעֻלְךָ
(תהלים צ, טו), אֵלִין תִּלְתַּת אַבְהֵן קְדִישִׁין
דִּיקוּמוּן בְּרִישָׁא דִּישְׂרָאֵל לְאַזְמְנָא לֹון
טִיבוּ וּבְרַכְאָן. וְעוֹד, יִרְאֶה אֶל עֲבָדֶיךָ
פְּעֻלְךָ דָּא רְזָא דְּכְתִיב כִּי עֵין בְּעֵין יִרְאוּ
וְכוּ' (ישעיה נב, ח). דְּהָא כְּדִין יִזְדְּמָנוּן
אַבְהֵן לְתַתָּא רְתִיבָא לְתַלְתַּת אַבְהֵן לְעֻלָּא,

21. עי' מאמר הגאולה עמ' פד, פו.

22. עי' מאמר הגאולה, עמ' נא: "ועל הסוד הגדול הזה נאמר: שמחנו כימות עינינו שנות ראינו רעה, כי כל הימים שהיו ישראל בגלות ואור לא נגה עליהם, אותו האור הראוי לאותם הימים לא אבד, אלא כל האור ההוא היה הקב"ה גונזו באלה האוצרות שאמרתי לך, וכשיהיה הזמן לפתוח אותם, אז יצא כל האור ההוא כאחד, ואז יהיה זמן שמחה לישראל אשר כמוה לא נהיתה, ויתוקן העולם במנוחה והשקט... ואם תאמר, שאין הפסוק מדבר רק על מספר השנים, הרי לא נשאר בששת האלפים השנים אשר לעולם, כימים אשר היינו בגלות עד היום הזה." קלח פתח מט, עמ' קפח; דעת תבונות עמ' קפו ושם מפרש שגילוי היחוד יהיה "כפי הרעה שסבלו בזמן הגלות"; אדיר במרום ח"ב עמ' לז, ושם רבינו מפרש ענין הרווח שיצא מהגלות עצמו; עי' לעיל ת' מו; ת' ע; תקט"ו תפלות ת' פו, סוף ת' קעט, סוף ת' דר.

23. שנקראו עבדים, עי' זהר פנחס ח"ג, רכג, ע"א.

שְׁלֹמֶעֱלָה [חֶסֶד גְּבוּרָה תְּפָאֲרַת], בְּזִמְנָן
 שְׁהַבְּרָכוֹת נְמוֹשְׁכוֹת אֱלֹהִים. לְפִיכֵד
 [כְּתוּב]: יִרְאֶה [אֵל עֲבָדֶיךָ] בְּיִדְאֵי.
 וְהַדְרִיךְ עַל בְּנֵיהֶם (תְּהִלִּים, שִׁם, שָׁם) – זֶה
 אִוֵּר שְׁנִמְשָׁךְ מֵהֶם עַד אוֹתוֹ צְדִיק
 [יִסוּד], שְׁנֵאָמַר עָלָיו: פְּרִי עֵץ הַדָּר²⁴
 (וַיִּקְרָא כַגִּמ), וּמוֹשֵׁם מִתְּפִשְׁט [הַשְּׁפַע]
 לְכָל יִשְׂרָאֵל. וְעוֹד: וְהַדְרִיךְ עַל בְּנֵיהֶם –
 אֵלּוּ שְׁנֵי מוֹשִׁיחִים, שְׁכָל אֵלֶּה [הָאֲבוֹת
 וְהַמְּשִׁיחִים] יְקוּמוּ לְהַמְּשִׁיךְ בְּרָכוֹת
 לְיִשְׂרָאֵל. אִזּוּ [כְּתוּב]: וְיִהְיֶה גַעַם יְהוָה
 אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ (תְּהִלִּים, שִׁם, יו) [גַעַם] – זֶה
 גַעֲמוֹת וּמְתִיקוֹת עֲלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ
 כּוֹנְנָה עָלֵינוּ – לְמַעְלָה. וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ
 כּוֹנְנָהוּ – לְמַטָּה. אֲשֶׁרֵי חֲלָקֵם שֶׁל
 יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם הוּא וּבְעוֹלָם הַבָּא.

בְּזִמְנָא דְּבִרְכָאָן אֲתַמְשְׁכֵן לְגַבְיָהּ. בְּגִין
 כְּפֵי יִרְאֶה וְדֵאֵי. וְהַדְרִיךְ עַל בְּנֵיהֶם דָּא
 נְהִירוֹ דְּגִיד מְנִיהוּ עַד הֵהוּא צְדִיק,
 דְּאֲתַמַּר בֵּה: פְּרִי עֵץ הַדָּר. וּמִתְמַן
 אֲתַפְּשֵׁט לְכָל יִשְׂרָאֵל. וְעוֹד, וְהַדְרִיךְ עַל
 בְּנֵיהֶם אֵלִין תְּרִין מְשִׁיחִין, דְּכָל אֵלִין
 יְקוּמוּן לְאֲמַשְׁכָּא בְּרִכָּאָן לְיִשְׂרָאֵל. כְּדִין
 וְיִהְיֶה גַעַם ה' אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ דָּא גַעֲמֵנוּ
 בְּסִימוּ עֲלָאָה. וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנְנָה
 עָלֵינוּ, לְעֲלָא. וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנְנָהוּ,
 לְתַתָּא. זְכָאָה חוֹלְקֵיהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל בְּעֲלָמָא
 דִּין וּבְעֲלָמָא דְּאֲתִי.

24. עי' זהר אדר"ז רצב, ע"ב; זהר חדש חקת סב, עב; תקט"ו ת' נט; ת' שרת.